

Arrest

nr. 72 149 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 november 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BOTTELIER en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde samen met uw echtgenote, R. D. (...) (O.V. 6.451.996), en uw kinderen in uw ouderlijk huis in het dorp Nizjnije Atsjaloeki in Ingoesjetië. Ook uw moeder, uw broer, A. D. (...) (O.V. 6.599.897) en uw andere broers en zussen woonden in hetzelfde huis.

Sinds 2000 werkte u bij een speciale militaire eenheid van de MVD (Ministerie van Binnenlandse Zaken) in de stad Nazran. Als onderofficier had u de leiding over een peloton. Timur Archakov, uw schoonbroer (de man van uw zus T. (...)), was majoor bij deze eenheid. In juni 2007 werd u tot ontslag gedwongen door drie leden van de Federale Veiligheidsdienst FSB die bij de eenheid van de MVD waren gestationeerd. U werd één dag vastgehouden op het kantoor van de FSB. Men vertelde u dat u

ontslag moest nemen omdat men uw functie aan iemand anders wou doorgeven. In 2009 vertelde uw schoonbroer u echter dat uw ontslag eigenlijk het gevolg was van de problemen die hij zelf kende. Hij zou destijds 3 miljoen roebel hebben betaald voor uw vrijlating. Uw schoonbroer vertelde u verder geen details over deze zaak.

Op 28 of 29 januari 2009 was u getuige van de moord op Timur Archakov. U was samen met uw schoonbroer en uw zus T. (...) op de markt in Nazran, toen hij werd neergeschoten. U herkende de daders als dezelfde drie personen van de FSB. Uw schoonbroer overleed dezelfde dag aan zijn verwondingen. De volgende dag werd u op de begrafenis bedreigd door de drie mannen van de FSB. Ze legden enkele foto's voor en eisten dat u de personen op de foto's zou aanwijzen als daders van de moord. Na de derde dag van de rouwplechtigheden doken u en uw zus T. (...) onder. In de periode van begin februari tot midden mei 2009 leefde u ondergedoken bij vrienden en kennissen. In maart 2009 vluchtte uw zus vanuit Ingoesjetië naar Noorwegen, waar zij asiel vroeg. Nadat u onderdook vonden er met grote regelmatigheid huiszoekingen plaats. Uw familieleden kregen drie of vier keer per week bezoek van gemaskerde mannen die naar u op zoek waren. Bij deze invallen werd geweld gebruikt tegen uw familie. Er werden ook herhaaldelijk convocaties op uw naam bezorgd.

Midden mei 2009 vertrok u uit Ingoesjetië. U nam een trein naar Moskou. U was in het bezit van uw eigen reispaspoort. Op 15 mei 2009 ontving u een Schengenvisum bij de Belgische ambassade in Moskou. U had dit visum vanuit Ingoesjetië geregeld via een kennis. Vanuit Moskou reisde u met de trein via Boedapest naar München. In Duitsland werd u opgewacht door een kennis. Na een verblijf van drie dagen nam u het vliegtuig vanuit Hamburg naar Oslo, waar u werd herenigd met uw zus T. (...). Op 21 mei 2009 vroeg u asiel in Noorwegen. In het kader van de Dublinprocedure verklaarde België zich verantwoordelijk voor de behandeling van uw asielaanvraag. Op 17 november 2009 werd u overgebracht naar België, waar u dezelfde dag asiel vroeg.

In Ingoesjetië bleef uw familie bezoek krijgen van gemaskerde mannen die naar u op zoek waren. Op 14 maart 2010 vertrokken uw vrouw, uw kinderen en uw minderjarige broer A. (...) uit Ingoesjetië. Zij reisden via Polen naar België, waar zij op 22 maart 2010 asiel vroegen. Uw moeder en uw andere broers en zussen bleven problemen kennen, waardoor zij verhuisden. U weet niet of zij momenteel nog in Ingoesjetië verblijven.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetië gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetië gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

U vreest dat u in Ingoesjetië zult worden vermoord door leden van de FSB omdat u getuige was van de moord op uw schoonbroer, Timur Archakov. Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielaanvraag.

Ten eerste heeft het Commissariaat-generaal gegronde redenen om te twijfelen aan de band die u beweerde te hebben met Timur Archakov en aan uw betrokkenheid bij diens overlijden. U stelde dat Timur Archakov uw schoonbroer was. Hij zou getrouwd zijn met uw zus T. (...). U zou ook verschillende jaren met hem in dezelfde militaire eenheid van de MVD in Nazran hebben gediend (CGVS, p. 8-10). Er kon echter worden vastgesteld dat uw verklaringen over deze persoon op verschillende punten ernstige inconsistenties vertonen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (cf. 'landeninformatie' in bijlage). Zo blijkt uit diverse bronnen dat Timur Archakov de rang van luitenant-kolonel bij de MVD had. Nochtans beweerde u dat uw schoonbroer aanvankelijk de rang van kapitein had en dat hij de week voor zijn overlijden was gepromoveerd tot majoor (CGVS, p. 10). Dit lijkt weinig geloofwaardig. Indien u werkelijk jarenlang met uw schoonbroer in dezelfde militaire eenheid diende en indien u werkelijk een nauwe band met hem onderhield, kan redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zijn militaire rang correct kunt aangeven. Daarenboven kon worden vastgesteld dat ook uw verklaringen over de moord op Timur Archakov

inconsistent zijn met objectieve informatie. Zo beweerde u dat uw schoonbroer werd vermoord op 28 of 29 januari 2009 (CGVS, p. 12), terwijl uit objectieve bronnen blijkt dat hij op 27 januari 2009 werd vermoord. Het Commissariaat-generaal meent daarenboven dat het weinig geloofwaardig lijkt dat u de dag van deze moord niet precies kunt situeren. Volgens uw verklaringen vormde deze moord immers het begin van uw problemen. De dag nadien zou u zijn bedreigd en drie dagen later zou u zijn ondergedoken (CGVS, p. 17-19).

Vervolgens, voor wat betreft uw bewering dat Timur Archakov werd vermoord door leden van de FSB, kan nog worden opgemerkt dat de geraadpleegde bronnen vermelden dat Timur Archakov zou zijn vermoord door de rebellenbeweging die in Ingoesjetie actief is. In dit verband meent het Commissariaat-generaal dat u ook niet aannemelijk kon maken waarom uw schoonbroer, die als luitenant-kolonel van de MVD een hoge functie had bij de Russische Federale troepen, problemen zou hebben gehad met de Federale Veiligheidsdienst FSB. Uw verklaringen op dit punt bleken immers vaag en incoherent. Aanvankelijk verklaarde u dat hij problemen had omwille van zijn Ingoesjetische origine en omdat hij als militair geen geweld wilde gebruiken tegen Ingoesjen. Toen u vervolgens werd gewezen op het feit dat deze uitleg weinig aannemelijk lijkt, vertelde u dat de problemen van uw schoonbroer kaderden in een zaak van afpersing. U bleek hier verder echter niets over te kunnen vertellen. U zei dat uw schoonbroer u geen details meedeelde en dat u hier zelf geen verdere vragen over stelde (CGVS, p. 16-17). Dit lijkt weinig aannemelijk. Indien u in 2007 omwille van de problemen van uw schoonbroer zou zijn vastgehouden door de FSB en indien u omwille van deze problemen zou zijn ontslagen uit het leger, dan lijkt het weinig geloofwaardig dat uw schoonbroer hier niet meer over zou hebben verteld, of, dat u hierover zelf niets meer zou hebben gevraagd.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw verhaal aangaande de persoonlijke problemen die u zou hebben gekend na de moord op uw schoonbroer. U en uw vrouw legden in dit verband immers tegenstrijdige verklaringen af. Zo vertelde u dat u op de begrafenisplechtigheid werd bedreigd door leden van de FSB, dezelfde drie mannen die uw schoonbroer een dag eerder hadden doodgeschoten. Twee dagen later dook u onder. U vertelde dat u uw vrouw niet inlichtte over het feit dat u persoonlijk was bedreigd, omdat u niet wilde dat zij zich zorgen zou maken (CGVS, 19-20). Uw vrouw vertelde echter een ander verhaal. Zij beweerde dat u haar op het moment dat u onderdook wel degelijk informeerde over uw persoonlijke problemen. Uw vrouw beweerde expliciet dat u haar inlichtte over het feit dat u persoonlijk werd bedreigd omdat u ooggetuige was van de moord op uw schoonbroer (CGVS R. (...), p. 9). Daarenboven vertelde uw vrouw dat u op het moment dat u onderdook slechts een vermoeden zou gehad hebben dat u was bedreigd door de personen die uw schoonbroer hadden vermoord (CGVS Raya, p. 9). Dit lijkt niet verenigbaar met uw stellige bewering dat u op de begrafenis persoonlijk was bedreigd door exact dezelfde drie personen die u de dag voordien ook had herkend als daders bij de moord op uw schoonbroer (CGVS, 19-20). Toen uw vrouw met deze tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon zij hier geen afdoende verklaring voor bieden (CGVS R. (...), p. 12). Het Commissariaat-generaal moet dus vaststellen dat jullie verklaringen over de problemen die u persoonlijk zou gekend hebben na de dood op uw schoonbroer op belangrijke punten tegenstrijdig zijn. Deze tegenstrijdigheden, die aan de kern van uw asielrelaas raken, doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder ondermijnd door de vaststelling dat de opeenvolgende verklaringen van uw vrouw over de problemen die u zou gekend hebben flagrant tegenstrijdig bleken. Op het moment van haar asielaanvraag in België verklaarde uw vrouw ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken: "In maart 2009 werd mijn man gearresteerd door onbekenden en vastgehouden op een onbekende plaats. Hij kon ontsnappen en besloot toen te vluchten." (CGVS vragenlijst vrouw, nr. 5). Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal kwam uw vrouw terug op deze verklaringen. Zij beweerde toen dat u niet was gearresteerd. Uw vrouw stelde dat haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd waren opgetekend en suggereerde dat de tolk haar verklaringen misschien verkeerd had vertaald (CGVS vrouw, p. 2). Deze uitleg is absoluut niet overtuigend. Een dergelijk expliciete uitspraak over een arrestatie en een ontsnapping kan immers bezwaarlijk worden toegeschreven aan een verkeerde vertaling door een tolk. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de verklaringen van uw vrouw na het interview werden voorgelezen en dat zij zich hiermee akkoord verklaarde door het plaatsen van haar handtekening. De vaststelling dat uw vrouw bij haar asielaanvraag een verhaal vertelde over uw arrestatie en uw ontsnapping, om dit verhaal dan op een later tijdstip terug aan te passen, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie asielrelaas nog verder.

Ten vierde moet het Commissariaat-generaal opmerken dat uw gedrag, nadat u eind januari 2009 zou zijn ondergedoken, niet in overeenstemming is met uw bewering als zou u in de Russische Federatie een gegronde vrees voor vervolging kennen. Het rijbewijs dat u voorlegde, bleek immers op 21 maart 2009 te zijn uitgegeven door de lokale afdeling van de MVD. Nochtans beweerde u dat u in die periode ondergedoken leefde uit vrees voor uw leven. Indien u werkelijk vanaf eind januari 2009 tot aan

uw vertrek in mei 2009 ondergedoken leefde uit vrees dat u zou worden vermoord door de ordediensten, lijkt het helemaal niet geloofwaardig dat u in maart 2009 een nieuw rijbewijs bij de autoriteiten zou hebben aangevraagd. Toen u met deze vaststelling werd geconfronteerd, antwoordde u dat de verkeerspolitie een andere instantie is dan de FSB. U zei dat u enkel de FSB hoefde te vrezen (CGVS, p. 13). Deze uitleg is niet acceptabel. In een context waarin u ondergedoken leefde uit vrees voor uw leven en waarbij er meerdere keren per week gemaskerde en gewapende mannen binnenvielen in uw huis om u te zoeken, lijkt het absoluut niet geloofwaardig dat u zich gewoon tot de autoriteiten zou wenden voor het bekomen van een dergelijk niet-essentieel document als een rijbewijs.

Ten vijfde kan er ook bezwaarlijk geloof worden gehecht aan de problemen die uw familieleden zouden gekend hebben nadat u eind januari 2009 onderdook. Er konden immers enkele belangrijke tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen de verklaringen van uw vrouw en uw broer voor wat betreft de eerste inval door gemaskerde en gewapende mannen in uw huis. Zo verklaarde uw vrouw dat deze eerste inval door de ordediensten plaatsvond "binnen een week of anderhalve week na de moord" (CGVS vrouw, p. 10). Uw broer, die in hetzelfde huis woonde, plaatste de eerste inval echter twee of drie dagen na de moord op uw schoonbroer (CGVS broer, p. 6). Uw vrouw vertelde ook dat de mannen van de ordediensten bij deze eerste inval gewoon aan de deur klopten, waarna zij hen zou hebben binnengelaten (CGVS vrouw, p. 10). Uw broer beweerde dan weer dat deze mannen zelf jullie huis waren binnengedrongen (CGVS broer, p. 7). Toen uw broer met deze opeenvolgende tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, kon hij hier geen afdoende verklaring voor bieden (CGVS broer, p. 7-8). De vaststelling dat uw vrouw en uw broer tegenstrijdige verklaringen afleggen over de problemen die zij zouden hebben gekend nadat u was ondergedoken, ondermijnt de geloofwaardigheid van de problemen die u en uw familieleden zouden hebben gekend nog verder.

De documenten die u voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. U legde een kopie van de overlijdensakte van uw schoonbroer voor alsook een huwelijksakte van uw schoonbroer en uw zus. Hiermee wilt u aantonen dat u wel degelijk familie was van Timur Archakov. Er moet echter worden opgemerkt dat deze documenten louter kopieën zijn (bovendien van zeer slechte kwaliteit), wat betekent dat er slechts een geringe bewijswaarde aan kan worden toegekend. Het is daarenboven zeer opmerkelijk dat de overlijdensakte die u voorlegde, vermeldt dat Timur Archakov op 2 februari 2009 zou zijn overleden, terwijl uit objectieve informatie blijkt dat deze persoon op 27 januari 2009 is omgekomen. Dit doet nog verder afbreuk aan de bewijskracht van dit document. Vervolgens legde u drie convocaties voor (dd. 27/02/2009, dd. 05/03/2009 en dd. 06/07/2011) die vermelden dat u telkens als getuige zou zijn opgeroepen bij het parket van de stad Malgobek. Het lijkt echter zeer vreemd en weinig geloofwaardig dat u zelfs niet eens scheen te weten wanneer u mits deze convocaties zou zijn opgeroepen. Verder is het opmerkelijk dat u niet kon vertellen hoeveel convocaties u in totaal in Ingoesjetië zou hebben ontvangen. U wist ook niet hoe deze convocaties in Ingoesjetië waren bezorgd; bijvoorbeeld per post, door de wijkagent of eventueel tijdens de huiszoekingen die zouden hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 3-4). Uw onwetendheid over deze essentiële documenten, die belangrijke bewijsstukken zouden kunnen zijn in uw asielprocedure, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Gezien het Commissariaat-generaal, zoals hier reeds uitvoerig werd beargumenteerd, gegronde redenen heeft om te twifelen aan het feit dat u vervolgd zou worden door de ordediensten omwille van de door u aangehaalde redenen, kan het loutere feit dat u een aantal keer bij als getuige bij het parket zou zijn opgeroepen ook niet gezien worden als een afdoende bewijs van uw asielrelaas.

Tenslotte legde u nog een brief voor waarin enkele dorpelingen getuigen dat uw familieleden problemen zouden hebben gekend en dat er geregeld huiszoekingen zouden zijn uitgevoerd door onbekende personen in camouflage-uniform. Deze brief voegt dus geen objectieve elementen toe die een nieuw licht op uw problemen zouden kunnen werpen. Deze brief is bovendien op uw eenvoudig verzoek opgesteld door kennissen, wat betekent dat dit stuk eigenlijk niet als een objectief element kan worden gezien, maar louter als een verklaring vanwege een niet onbevooroordeelde bron.

Uw Russisch binnenlands paspoort, uw reispaspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, het Russisch binnenlands paspoort van uw vrouw en de geboorteaktes van uw kinderen attesteren de identiteit van u en uw gezinsleden, die in deze beslissing niet wordt betwist. Het voogdijattest van uw broer toont aan dat uw vrouw als voogd van uw (destijds) minderjarige broer was aangesteld toen zij naar België reisden. Uw militaire badge toont aan dat u militair bent geweest, maar vormt geen bewijs van uw latere problemen. Deze documenten kunnen uw asielrelaas dus niet ondersteunen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten

en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, R. D. (...) (O.V. 6.451.996), en uw broer, A. D. (...) (O.V. 6.599.897), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsmede op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en verwijst zij wederom naar de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hiertoe gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

De Raad oordeelt dat ingevolge de onderlinge verwevenheid van voormelde middelen deze middelen gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De

afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Waar verzoekende partij opmerkt dat Timur Archakov niet gehuwd was met haar zus T., zoals verkeerd wordt vermeld in de bestreden beslissing, maar wel met haar zus A. wijst de Raad erop dat het geen punt van discussie betreft met welke van de zussen van verzoekende partij Timur Archakov zou zijn gehuwd, doch wel of in redelijkheid kan worden aangenomen of Timur Archakov wel degelijk een schoonbroer van verzoekende partij is, *quod non*.

2.2.4.1. Betreffende de motivering aangaande het onaannemelijk bevinden van de band met Timur Archakov argumenteert verzoekende partij nooit te hebben verklaard dat Timur kapitein zou zijn geweest en zij een dergelijke vermelding dan ook toeschrijft aan een verkeerde vertaling van de tolk, dat zij de precieze datum van de moord op Timur achteraf niet heeft geverifieerd via persartikels en dat zij met betrekking tot de begrafenis niet op de kalender had gekeken. Verder merkt verzoekende partij op dat uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat Timur door "*niet geïdentificeerde aanvallers*" werd vermoord en het dus wel degelijk mogelijk is dat ook de FSB deze moord kan hebben gepleegd. Ten slotte duidt verzoekende partij als oorzaak van de problemen van Timur met de FSB aan dat twee mensen in de buurt van Georgië door de FSB werden opgepakt en ten onrechte werden beschuldigd waarop Timur, die deze onrechtvaardigheid niet kon aanvaarden, erin slaagde om deze personen in vrijheid te stellen.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij het laat voorkomen dat het antwoord op de vraag naar de militaire graad van haar schoonbroer, met name "*kapitein*" foutief zou zijn vertaald, wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich niet louter beperkt tot het benoemen van deze graad, doch er eveneens aan toevoegt dat "*hij tot majoor werd gepromoveerd en nadien leefde hij nog een week*" (administratief dossier, stuk 4a, p. 10). In redelijkheid kan niet worden aangenomen dat ook deze volledige zinsnede met inbegrip van de aanduiding van de graad van "*majoor*" eveneens totaal foutief zou zijn vertaald. De bewering van verzoekende partij dat het hier een vertaalfout betreft, kan door de Raad niet worden gevolgd daar voormelde neerslag van het interview duidelijk niet voor interpretatie vatbaar is en verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Betreffende het niet kunnen weergeven van de juiste datum waarop Timur Archakov werd vermoord, werpt verzoekende partij tegen dat zij de precieze datum van de moord niet via persartikels heeft geverifieerd. Dit verweer betreft een volstrekt onzinnig argument nu verzoekende partij zelf ooggetuige was van deze moord en er in redelijkheid mag worden van uitgegaan dat een dergelijk voorval als het zien neerkogelen van een schoonbroer een dermate ingrijpende gebeurtenis betreft dat deze in het geheugen staat gegrift – en daarenboven *in casu* een rechtstreeks oorzakelijk verband vertoont tot de vlucht van verzoekende partij uit haar land van herkomst – zodat verzoekende partij perfect zelf in staat moet zijn deze gebeurtenis correct in de tijd te duiden.

Wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij met betrekking tot de dag van de begrafenis niet op de kalender heeft gekeken, wijst de Raad erop dat deze dag op zich geen onderwerp van discussie uitmaakt daar verzoekende partij steeds heeft voorgehouden dat haar schoonbroer reeds de dag na de moord werd begraven en bijgevolg de dag van de begrafenis volledig gelinkt is aan de dag van de moordaanslag. Betreffende het niet correct weten van deze laatstgenoemde dag verwijst de Raad naar wat hoger is gesteld.

Waar verzoekende partij aangaande de motivering dat haar bewering dat haar schoonbroer werd vermoord door de FSB in strijd is met publieke informatie waaruit blijkt dat dit zou zijn gebeurd door rebellen, stelt dat deze informatie (administratief dossier, stuk 14, artikel: "*Medvedev and Yevkurov meet again, this time in Moscow*") het heeft over "*niet geïdentificeerde aanvallers*" waardoor het eveneens de FSB kan zijn geweest die verantwoordelijk is voor deze moord, merkt de Raad op dat, hoewel de daders niet bij naam en toenaam bekend zijn, wel uit de eveneens aan het administratief dossier toegevoegde

informatie van de gereputeerde mensenrechtenorganisatie Memorial (stuk 14, *"Bulletin of the Memorial Human Rights Centre – Situation in the North Caucasus conflict zone: Analysis from the human rights perspective – Winter 2008-2009"*, p. 14) blijkt dat deze moord volledig kadert binnen de vlaag van aanvallen die op touw worden gezet door de rebellen tegen de ordehandhavers. Verder wijst de Raad erop dat de motivering betreffende de daders van de moord op de schoonbroer van verzoekende partij als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich dit onderdeel van de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de duidelijke aanduiding door Memorial dat de rebellen verantwoordelijk zijn voor deze aanslag en het niet kunnen duiden van de oorzaak van de problemen tussen Timur Archakov, die een hoge militaire graad had binnen de MVD, en de FSB die terecht doet besluiten tot het niet op de hoogte zijn van de omstandigheden van de moord op de beweerde schoonbroer en bij uitbreiding tot de onaannemelijkheid van de band tussen verzoekende partij en Timur Archakov.

De verklaring van verzoekende partij in het verzoekschrift waarom Timur Archakov problemen zou hebben gekregen met de FSB, met name door het in vrijheid stellen van twee door de FSB gearresteerde personen, betreft een derde en nog niet eerder aangehaalde versie waardoor de desbetreffende geloofwaardigheid van het voorgehouden relaas verder wordt ondermijnd. Immers had verzoekende partij het in eerste instantie over de Ingoesje origine van haar schoonbroer waardoor hij de nodige problemen kende met de FSB om dit vervolgens zeer duidelijk te ontkennen – *"Het is niet omdat hij een ING is"* – en de nadruk te leggen op een zaak van afpersing (administratief dossier, stuk 4a, p. 16-17) en vervolgens in het verzoekschrift over te gaan naar een derde variant.

Verzoekende partij slaagt er niet in desbetreffende motivering van verwerende partij te weerleggen waardoor deze onverminderd overeind blijft.

2.2.5. Waar verzoekende partij de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de problemen na de moord op Timur Archakov poogt te verklaren door op afzwakkende wijze te stellen dat zij *"niet alles vertelde aan zijn echtgenote"* kan de Raad enkel vaststellen dat deze verschoningsgrond flagrant strijdig is met de verklaring van verzoekende partij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 22 september 2011 haar echtgenote helemaal niet te hebben ingelicht over de persoonlijke bedreiging die de oorzaak was van het onderduiken (administratief dossier, stuk 4a, p. 20). Daar de echtgenote van verzoekende partij beweert hierover wel te zijn ingelicht (administratief dossier, stuk 4b, p. 9) blijft desbetreffende tegenstrijdigheid onverminderd overeind.

2.2.6.1. Betreffende de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid in hoofde van de echtgenote van verzoekende partij aangaande haar aanvankelijke bewering op de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar echtgenoot werd gearresteerd en kon ontsnappen, herhaalt verzoekende partij het reeds eerder voor verwerende partij opgeworpen argument dat het hier een vertaalfout betreft, minstens een misverstand.

2.2.6.2. De echtgenote van verzoekende partij heeft bij de invulling van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken desbetreffend letterlijk het volgende gesteld: *"In maart 2009 werd mijn man gearresteerd door onbekenden en vastgehouden op een onbekende plaats. Hij kon ontsnappen en besloot toen te vluchten."* (administratief dossier, stuk 10a). Deze verklaring werd door haar ondertekend nadat deze haar in het Russisch werd voorgelezen waardoor zij zich akkoord verklaart met de juistheid van de neerslag van de door haar afgelegde verklaringen. Van enig misverstand kan derhalve hoegenaamd geen sprake zijn. De bewering van verzoekende partij dat het hier een vertaalfout betreft, kan door de Raad evenmin worden gevolgd daar voormelde neerslag van het interview duidelijk niet voor interpretatie vatbaar is en verzoekende partij op geen enkele wijze aanduidt hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

2.2.7. Waar verzoekende partij opwerpt dat zij haar nieuw rijbewijs niet aanvraag en afhaalde in haar eigen gemeente, doch in een andere, wijst de Raad erop dat een dergelijk gedrag van het pogen te bekomen van een totaal niet essentieel document als een rijbewijs op een ogenblik dat men vreest voor zijn leven, dat men ondergedoken leeft en dat gemaskerde mannen nog steeds wekelijks komen informeren – en rekening houdende met het gegeven dat men nooit met zekerheid kan weten in welke mate eender welke lokale autoriteit op de hoogte is van het gezocht worden van bepaalde personen – niet verenigbaar is met de door haar opgeworpen vrees. Een dergelijk gedrag doet op fundamentele wijze afbreuk aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.8.1. Betreffende de tegenstrijdige verklaringen met betrekking tot de inval van de gemaskerde mannen betoogt verzoekende partij dat zijn echtgenote zich aangaande het tijdstip van de eerste inval niet heeft vergist en haar verklaring identiek is aan de verklaringen van haar broer die de eerste inval situeert twee tot drie dagen na de moord. Immers preciseerde haar echtgenote dat het een donderdag betrof en 29 januari 2009, twee dagen na de moord, inderdaad een donderdag is.

Met betrekking tot de uiteenlopende verklaringen over de wijze van het zich toegang verschaffen tot de woonst merkt verzoekende partij op dat twee aparte voordeuren leiden naar de kamers.

2.2.8.2. De Raad stelt vast dat de echtgenote van verzoekende partij inderdaad preciseerde dat de eerste inval op een donderdag zou hebben plaatsgehad, doch eveneens beweert dat dit gebeurde pas een week tot anderhalve week na de moord (administratief dossier, stuk 4b, p. 10). Met een tijds aanduiding dat er tussen de moord en de eerste inval een week tot anderhalve week ligt, kan onmogelijk donderdag 29 januari 2009, twee dagen na de moord op 27 januari, worden aangegeven, doch hooguit de donderdag van de daaropvolgende week. De tegenstrijdigheid met de tijds aanduiding van de broer van verzoekende partij blijft derhalve onverminderd overeind.

Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende de motivering over de wijze van toegang tot de woonst door de gemaskerde mannen dat er twee aparte voordeuren leiden naar de kamers wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Immers slaagt verzoekende partij er niet in de talrijke andere flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheden en onjuistheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas te weerleggen.

2.2.9. De opmerking van verzoekende partij dat de convocaties door haar familie werden ontvangen daar zij op dat ogenblik ondergedoken zat, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij niet in kennis is van de wijze waarop deze convocaties werden bezorgd en hoeveel convocaties er waren en vooral aan het gegeven dat verzoekende partij duidelijk niet op hoogte is van de inhoud van de bijgebrachte convocaties daar zij niet bij machte is te vertellen wanneer zij middels deze convocaties werd opgeroepen. Deze onwetendheden die blijken geven van een desinteresse ondermijnen verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.10.1. Verzoekende partij poogt haar voorgehouden vrees te ondersteunen door te wijzen op een gsm-oproep van haar oom die haar vijf dagen na het verhoor op het Commissariaat-generaal van 22 september 2011 belde op verzoek van de FSB met als boodschap dat ze haar zouden vinden. Verzoekende partij voelt zich nu ook in België niet meer veilig nu zij niet weet hoe haar gsm-nummer en haar actuele verblijfplaats in handen van de FSB zijn gekomen.

2.2.10.2. De Raad wijst erop dat uit voormeld betoog enkel kan worden vastgesteld dat de oom van verzoekende partij naar haar belde en niet de FSB en dat uit de loutere mededeling dat haar oom haar telefonisch contacteerde niet kan worden afgeleid dat de FSB in kennis zou zijn van haar gsm-nummer en haar actuele verblijfplaats. Bovendien doet voormelde bewering op generlei wijze afbreuk aan de uitgebreide motivering van verwerende partij die leidt tot het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.11. Waar verzoekende partij benadrukt te lijden aan psychische problemen waardoor zij moeite heeft om zich bepaalde zaken te herinneren, stelt de Raad vast dat zij geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen zou zijn aangetast, waardoor zij niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.12. De vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden, onjuistheden en onwetendheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

2.2.13. De Raad merkt op dat uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas

teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij vergenoegt zich refererend aan de in het administratief dossier aanwezige informatie te wijzen op de nog steeds niet onder controle zijnde veiligheidssituatie in Ingoesjetië, maar brengt geen concrete elementen aan dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partijen. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). Verzoekende partij toont evenwel met haar loutere verwijzing naar de nog steeds aanwezige veiligheidsincidenten – een situatie die door verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aan dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. Dit klemmt des te meer nu uit de *“Subject Related Briefing - Veiligheidssituatie in Ingoesjetië”* van 11 januari 2011 (administratief dossier, stuk 14, deel 1) die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op veralgemeende wijze het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers geen gewag kan worden gemaakt van een reëel risico ingevolge een gewapend conflict wordt door verzoekende partij geenszins weerlegd.

Waar verzoekende partij ten slotte de nadruk legt op het gegeven dat zij militair was en militairen door de rebellen worden gevisieerd, wijst de Raad erop dat verzoekende partij reeds in 2007 ontslag nam uit het leger en dit zelfs onder dwang van de FSB. Verzoekende partij is derhalve al jaren geen militair meer en kan dan ook heden bezwaarlijk worden beschouwd als zijnde een onderdeel van de autoriteiten die door de rebellen worden bestreden. Dat gewezen militairen ook doelwit zouden uitmaken van de rebellen betreft een blote bewering die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd. Daarenboven maakt verzoekende partij geen gewag tijdens de jaren na haar ontslag als militair en gedurende dewelke zij nog in Ingoesjetië verbleef ooit problemen te hebben gekend met de rebellen.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking worden genomen.

2.2.14. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten, de gehoorverslagen van haar broer en echtgenote en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 4b, 10a, 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 22 september 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op

pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT